

ADRIENNE BENSON

ONDER DE
AFRIKAANSE
ZON

Vertaling Carola Bijlsma

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Adrienne Benson
Oorspronkelijke titel: *The Brightest Sun*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Carola Bijlsma
Omslagontwerp: Nanja Toebak
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0155 5
ISBN 978 94 027 5585 5 (e-book)

NUR 302
Eerste druk september 2018

Originele uitgave is verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL I

VAN EEN ANDER VOLK

Een van de oudere vrouwen sneed de navelstreng door en legde het warme, glibberige lijfje in Leona's armen. Het voelde niet natuurlijk om de baby vast te houden; de zuigeling leek te klein, gewichtsloos bijna. Voorzichtig draaide Leona zich op haar zij en legde de baby naast zich. De gloednieuwe handjes maaiden met gespreide vingertjes door de schemering. Stofdeeltjes zweefden in de streep licht die door de kleine opening in de lemen muur naar binnen kwam. Leona keek naar het dansende stof. Had ze maar een groter raam. Ze snakke naar licht en lucht. Voor het eerst, na bijna een jaar in Kenia, miste ze dingen die ze in Amerika had achtergelaten. Ze hunkerde naar strakke lijnen en glimmende oppervlaktes, verpleegkundigen op stevige stappers en het geruststellende zoemen en druppelen van ziekenhuisapparatuur om zich heen. Heel even wilde ze zelfs dat haar moeder hier was.

Het kleine lichaampje naast haar kronkelde en maakte een mekkerend geluidje, als een pasgeboren geitje. Het was een iel,

afwachtend geluid, een experiment met onbekend resultaat. De piepkleine lipjes tuitten zich bij het vooruitzicht van wat alleen Leona kon geven. Het was een meisje, zag ze. Ze kneep haar ogen dicht tegen de opkomende tranen en probeerde zich op haar buik te draaien. Ze wilde haar gezicht verstoppert in duisternis. Ze was zo moe. Ze voelde een snik in haar keel en toen galmde er een geluid door de donkere kamer. Het was haar eigen schreeuw, besepte ze, hoewel ze niet had gemerkt dat haar mond open was gegaan of dat haar stembanden trilden. Er was alleen het jammerende geluid in haar oren. Ze zag dat Simi en de andere aanwezige Masai eerst haar en toen elkaar bezorgd aankeken. Simi reikte over de baby heen en pakte Leona's hand, maar ze trok die los en sloeg haar handen voor haar gezicht. Ze drukte hard tegen haar mond om het geschreeuw te stoppen. Haar binnenste was van glas, dat versplinterde onder het omhulsel van haar huid. Deze baby was geboren uit eenzaamheid – de wanhopige eenzaamheid van mensen die onder vreemden leven, zonder gedeelde taal of gebaren.

Leona arriveerde in de *manyatta* in de kleine gedeekte Renault 4 die ze op haar eerste avond met contant geld in Nairobi had gekocht van een vertrekkende Franse expat. De rit van Nairobi naar Loita had ze huiverig afgelegd. Het was haar eerste keer in Afrika en de kleine auto leek niet bestand tegen leeuwen of olifanten of welke wilde dieren dan ook die op de loer konden liggen op de gele savanne waar ze doorheen reed. Ze was tijdens de rit zo bang dat ze besloot om altijd in de *manyatta* te blijven en de auto alleen in noodgevallen te gebruiken. Maar

na een paar weken begon haar huid te jeuken onder de laag stof, en het water in het zijriviertje van de Mara – het dichtstbijzijnde water – stond laag en was troebel en te modderig om in te baden. Veel miste Leona niet van thuis, maar ze miste wel het gevoel van een douche, water dat in haar haren en over haar huid gutste. Ze haatte het vuil op haar huid en de stank van haar lichaam. Ze wilde een hete douche. Ze wilde zich helemaal inzepen, haar hoofdhuid boenen en het vuil onder haar nagels en tussen haar tenen weg schrobben. Haar behoefte om schoon te zijn zat ingebakken.

Slechts zes weken na haar aankomst pakte ze daarom een tas voor één nacht en reed ze naar Narok om de nacht door te brengen in het Chabani Guest House. Het was een klein, goedkoop hotel dat voornamelijk bezocht werd door safarigidsen en een enkele budgettoerist of Peace Corpsvrijwilliger. Maar het was er schoon, er was elektriciteit, stromend water en een echt, hoewel oud, matras. Voor Leona was het pure luxe. Het werd al donker en fris toen ze er aankwam. De purperen avondschemering was kort in Kenia; de nachten vielen snel. Leona deed alle lampen in haar kamer aan en moest lachen toen ze meteen licht verspreidden. In de manyatta was geen elektriciteit. Nadat ze het vuil uit haar haren en van haar huid had geboend en onder het warme roestige water had gestaan tot het koud werd, trok ze schone kleren aan; de enige kleren die ze nog niet had gedragen en die ze onder in haar koffer had bewaard. Tot nu had ze er alleen af en toe aan geroken. De geur van het Amerikaanse wasmiddel hing nog aan de stof en herinnerde haar aan thuis.

Vrij van haar stoffige sluier voelde ze zich lichter, en met de

geur van de bloemenshampoo in haar haren liep ze naar de hotelbar op de begane grond om iets te drinken te bestellen.

Het was donker in de bar met houten wanden. Het enige licht kwam van een sliert gekleurde kerstboomlampjes – zo eentje die gebruikt werd voor bomen in de tuin – en een discobal die langzaam ronddraaide boven een vloer waar gedanst kon worden. Er danste niemand die avond. Misschien was het nog te vroeg.

Leona koos een stoel zo ver mogelijk bij de enige andere bezoekers vandaan. Een wit stel van haar leeftijd ongeveer, misschien iets ouder. Omdat ze een hekel aan nietszeggende gesprekjes had, vermeed ze oogcontact. Maar ze had al wekenlang geen andere witte mensen gezien en onwillekeurig ging haar blik toch steeds hun kant op. Ze zagen er allebei schoon uit, waren netjes gekleed. Waarschijnlijk toeristen, dacht ze. Maar toen de vrouw zich iets omdraaide, herkende Leona het logo van een bekende stichting tegen wildstroperij op haar T-shirt. Het was een knappe vrouw. Tenger, blond, een door de zon verbrande neus en roze wangen. Ze luisterde vol aandacht naar de man, die zijn verhaal met vloeiende armbewegingen begeleidde. De man was aantrekkelijk: brede schouders, blond haar en grote gebruinde handen. Leona dwong zichzelf weg te kijken en concentreerde zich op het zoeken naar de juiste woorden in het Swahili voor het bestellen van een biertje. Er ging een steek van vreugde door haar heen toen de barkeeper het beslagen bruine flesje Tusker naar haar toe schoof. Ze vroeg niet om een glas.

Het ijskoude bier gaf haar, na al die tijd zonder alcohol, een licht en onbekommerd gevoel. Toen het stel hardop lachte,

gluurde ze weer hun kant op. De blonde vrouw was opgestaan, met de rekening in haar hand, maar de man wuifde die weg. Hij zei iets tegen de barkeeper in rap Swahili. Daarna keek hij de vrouw lachend aan. ‘Tot de volgende keer, dan mag jij betalen,’ hoorde Leona hem zeggen.

Leona zag hoe hij de vrouw nakeek toen die naar buiten liep. Ze vroeg zich af of er ooit iemand met zo’n intensiteit naar haar gekeken had.

Toen ze halverwege haar tweede biertje was, vond ze het prima dat de blonde kerel zijn barkruk naar haar toe schoof en haar een drankje aanbood. Het gemak van een gesprek in het Engels, na wekenlang zeer gebrekkig Maa, maakte haar duizelig. Hoewel ze normaal gesproken een ingetogen en rustig mens was, werd ze nu bijna losbandig van de duizenden woorden die ze zonder moeite kon vinden om ze als confetti rond te strooien.

‘Wat een flirt ben jij,’ zei ze. ‘Je vriendin is nog maar net weg.’

‘Ik ben een flirt. Maar...’ Hij glimlachte, ‘... dat was niet mijn vriendin. Ik heb haar net ontmoet. Interessante meid, dat wel. Doet werk tegen de stroperij. Bescherming van olifanten.’

Ze stelden zichzelf niet voor. Eerst kwam het er gewoon niet van, namen deden er niet toe. Bovendien beviel die anonimiteit Leona wel na wekenlang een bezienswaardigheid te zijn geweest bij de Masai. Als antropoloog was ze altijd bezig met vragen stellen, observeren, bestuderen. Nu, met deze man, had ze geen behoefte aan feiten. Later verdween de nieuwsgierigheid naar namen door de alcohol helemaal, en de volgende ochtend had ze een kater en voelde ze zich te

ongemakkelijk. Niet dat dit haar eerste ervaring was met seks. Op de universiteit had ze een paar vriendjes gehad die net zo ongemerkt uit haar leven waren verdwenen als ze erin gekomen waren. Maar ze was nog nooit in bed gestapt met iemand die ze net had ontmoet, en nu, met hoofdpijn en miselijk bovendien, schaamde ze zich voor wat ze had gedaan. Ze wilde weg. Seks was problematisch. Iets waaraan ze zich moeilijk kon overgeven. Een verwarrende mix van genot en angst.

De ademhaling van de man naast haar was diep en regelmatig. Heel voorzichtig trok ze haar arm onder die van hem vandaan en gleed ze uit bed. Ze raapte haar kleren bij elkaar en kleepte zich snel aan. Maar de deur piepte bij het opengaan en ze hoorde zijn schorre, slaperige stem. ‘Ga je weg zonder gedag te zeggen?’

‘Ik moet terug,’ fluisterde ze.

‘Terug naar bed, bedoel je,’ zei hij, op de lege plek op het matras kloppend.

Ze draaide zich om, pakte de deurknop en trok de deur verder open. Toen hij achter haar dichtviel, rende ze over de gang naar haar eigen kamer en smeed ze haar shampoo, het scheermesje en haar vieze kleren in haar reistas. Eigenlijk had ze de hele dag nog in Narok willen blijven. Ze zou haar kleren in het hotel laten wassen en genieten van een uitgebreid ontbijt met koffie. Maar daar dacht ze nu anders over. Ze schaamde zich. De controle verliezen vond ze verschrikkelijk, en ze schaamde zich dat ze dat had laten gebeuren. Haar lijfspreuk was dat alleen zijn het beste was: makkelijker en minder gedoe. Ze wilde niets met die man afspreken. Ze wilde hem niet

nog eens in de ogen hoeven kijken, omdat ze bang was dat ze haar eigen schaamte in zijn blik weerkaatst zou zien.

De straat voor het hotel was zo vroeg in de ochtend nog vrijwel leeg, maar de geur van houtvuur, versgebakken brood en rottend afval hing al in de lucht. Ze opende de achterklep van haar auto en gooide haar tas erin.

‘Komt het door mij, of wil je je hotelrekening niet betalen?’ klonk een stem, en toen Leona omkeek, zag ze hem staan. Hij had zich aangekleed, maar de veters van zijn schoenen waren niet gestrikt. ‘Ik moet vandaag naar Solai. Kan ik niet afzeggen. Maar zodra ik daar klaar ben, kom ik naar de manyatta. Ik weet je te vinden.’

Leona voelde diep vanbinnen de paniek opborrelen. Zo ging het altijd. Op de universiteit ook al. Het was nooit de seks waar ze het meest tegen opzag, maar wat erna kwam. Toen ze voor het eerst naar een therapeut ging, zei die al na een gesprek van een half uur over haar achtergrond: ‘Het lijkt mij dat je niet zozeer seksueel gefrustreerd bent, maar emotioneel geblokkeerd.’ Ze had geen volgende afspraak gemaakt.

‘Nee,’ zei ze. ‘Doe maar geen moeite.’ Ze ademde heel bewust in. Uit paniek ging ze oppervlakkiger ademen; door de angst dat ze in een hoek gedreven werd, verkrampten haar longen. De man keek haar van dichtbij aan. Zijn blik was kalm en zijn gezicht open. Ze rook zijn warme huid en slaperige adem.

‘Ja, maar dat wil ik graag,’ zei hij. ‘Ik vond het erg leuk met je vannacht. Dus waarom zouden we niet nog een keertje afspreken?’

Altijd weer die angst wanneer een man haar beter wilde

leren kennen. Wat dat betreft was ze niet normaal. Vrouwen van haar leeftijd wilden graag een vriend, en trouwen. Bij dat idee gingen bij haar de alarmbellen af. Dat was altijd al zo geweest. Met lichamelijke intimiteit had ze geen moeite, maar verdergaan dan dat, zich op een andere manier kwetsbaar opstellen, was een gedachte die haar aantrok en afstootte tegelijk. Ze wilde graag normaal zijn, toestaan dat iemand van haar hield, en die liefde beantwoorden, maar de angst was altijd te sterk en won elke keer.

Ze kon de man niet in de ogen kijken toen ze antwoordde. In plaats daarvan keek ze opzij, zogenaamd naar een schurftige hond die in het stof rolde. 'Ik ben niet geïnteresseerd in een relatie,' zei ze. Het was haar standaardzinnetje, sleets geworden door het vele gebruik. Waarschijnlijk vond hij het net zo ongehoofwaardig klinken als zijzelf.

'Wie zei er iets over een relatie?' vroeg de man. Zijn lippen krulden tot een grijns die haar hart sneller deed kloppen. 'Ik wil je gewoon nog een keer zien. Een herhaling van deze nacht, misschien.' Zijn wenkbrauwen gingen veelbetekenend omhoog. Hij flirtte met haar. En daar was die vergeefse hunkering weer die ze altijd op dit soort momenten voelde; iets heel graag willen maar veel te bang zijn om ervoor te gaan.

'Ik heb een vriend.' Dat werkte altijd. Toch bleef ze niet afwachten of zijn gezicht vertrok, of tot zijn stem verkilde.

Ze draaide zich om, stapte in haar auto en sloeg het portier dicht. Het kon zijn dat ze hem nog hoorde roepen, maar dat wist ze niet zeker. Zo snel als ze kon scheurde ze weg, terug naar de manyatta. Ze keek niet om. Ze keek niet in de achteruitkijkspiegel om hem naast zijn truck te zien staan, haar na-

kijkend. Ze wilde er niet aan denken hoe ze het zou vinden als hij haar echt nooit zou gaan zoeken.

Nu ze in haar kleine lemen hut lag, met haar baby naast zich, wilde ze niet praten. Ze huilde van uitputting en radeloosheid terwijl de donkere vrouwen zachtjes mompelend op hun hurken naast haar zaten en met hun ruwe vingers over haar armen en het babyhoofdje aaiden.

‘Je moet haar laten drinken,’ zei de Masaivroedvrouw. Ze boog naar voren om Leona’s t-shirt omhoog te trekken, omvatte stevig een van haar pijnlijke borsten en wreef de tepel tegen het babymondje.

‘Nu is hij leeg, maar de melk komt als de baby gaat zuigen.’

Leona wilde wegduiken onder de vreemde vingers op haar borst, weg van het mekkerende kleine ding naast zich. Het kindje maaide met haar handjes, het mondje verwachtingsvol opengesperd, en probeerde zich aan haar vast te zuigen als een teek. Leona sloot haar ogen. Slapen was het enige wat ze wilde. De vroedvrouw pakte opnieuw haar borst, kneep erin en duwde hem stevig in het babymondje. Geschrokken opende ze haar ogen. De baby zat aan haar vast en het gretige mondje zoog aan haar vel. Paniek schoot door haar heen en ze beet op haar lip om niet weer te gaan schreeuwen. Ze kon geen moeder zijn.

Bij de eerste ongesteldheid die wegbleef, was ze opgelucht geweest. Het zoeken naar genoeg privacy en schoon water om zich te wassen – nog afgezien van de lange rit naar Narok om de spullen te kopen – was iets waar ze steeds vreselijk tegen opzag. Dus toen de bloeding niet kwam toen die had moeten

beginnen, was ze blij. Het zou wel aan alle veranderingen in haar eetpatroon liggen, nam ze aan, of haar menstruatie begon synchroon met de andere vrouwen te lopen. Maar de maand daarop werd ze ook niet ongesteld en de volgende ook niet.

Toen het haar begon te dagen dat ze zwanger was, was het alsof ze had gehoord dat ze een dodelijke ziekte had. Haar gedachten gingen dwangmatig rond en rond en kwamen telkens weer op hetzelfde onderwerp uit. Ze kon zich niet concentreren op haar werk. Ze kon niet slapen. Zodra ze haar ogen dichtdeed, werd ze bevangen door vrees en wanhoop. Urenlang bladerde ze door het medische handboek dat ze had meegebracht, wanhopig op zoek naar een oplossing. Het boek bood geen manier om dat ding uit haar te drijven.

Tegen de tijd dat ze te rade ging bij de *laiboni*, de medicijnman en spiritueel leider van de gemeenschap, had ze al bijna twee weken niet geslapen. De verschrompelde oude man siste altijd tussen zijn twee overgebleven tanden als hij Leona zag, en hij leek nooit iets te begrijpen van haar gebrekkige Maa. Als de dorpsdokter had hij een belangrijke rol en bovendien wist hij alles van traditionele medicijnen, dus wilde Leona hem dolgraag gebruiken voor haar onderzoek. Maar hij liet zich lastig interviewen en ze had de indruk dat hij haar aanwezigheid in het dorp niet vertrouwde. Ze had heel omzichtig geprobeerd zijn vertrouwen te winnen, niet meteen te veel van hem te eisen, hopen dat de andere dorpsbewoners hem zouden overtuigen van haar goede bedoelingen. Een te directe benadering zou een bevestiging kunnen betekenen van zijn ongunstige mening. Maar nu was ze wanhopig.

‘*Sopa*,’ begroette ze hem, haar hoofd buigend als teken van

respect. De oude man zat alleen onder een acacia iets buiten de omheining rond het dorp. Lusteloos bewoog hij de vliegenvloer – een koeienstaart met een met kralen bezet handvat – voor zijn gezicht om te voorkomen dat de insecten op zijn ogen zouden landen. Leona ging in kleermakerszit voor hem op de grond zitten. Terwijl ze probeerde te bedenken hoe ze moest beginnen, sloeg ze een paar lome vliegen weg. Zenuwachtig bladerde ze door het woordenboek dat op haar schoot lag. Waar stonden de woorden die ze nodig had?

‘Hallo, mijn beste.’ De stem boven haar hoofd haalde Leona uit haar boek. Glimlachend keek Simi op haar neer. Simi was de derde en jongste vrouw van de zoon van de wereldlijke dorpsleider. Ze was tot de zesde klas naar de streekschool geweest en was de enige vrouw van het dorp die Engels sprak. Niet vloeiend, maar goed genoeg voor eenvoudige gesprekken. Maar het mooiste was dat ze het leuk vond en haar best deed om Leona’s bedoelingen en handgebaren te interpreteren. Simi voelde goed aan wat Leona moest leren om in de manyatta te kunnen wonen en was altijd bereid haar te helpen. Zij was het die Leona, toen ze hier net was, had meegenomen naar een ondiepe rivierbedding en had uitgelegd dat dit de plek was waar ze haar behoefte moest doen. Simi had haar ook geholpen met het kopen van de enkele keukenspullen die ze nodig had – de grote pan, de *sufuria*, om water in te koken, een braadpan, blikken thee en suiker – en had haar de truc geleerd om de sintels in haar vuurput de hele dag warm te houden. Met haar praatte Leona als met een vriendin. Maar nu durfde ze niet eerlijk te zijn. Niet hierover. Zeker niet hierover.

‘*Sopa*, Simi,’ zei Leona. Ze gebruikte het Maa-woord voor

hallo, hoewel Simi liever zoveel mogelijk Engels sprak. 'Ik wil voor mijn onderzoek wat meer weten over het werk van de dokter. Wil jij me helpen met vertalen?'

Simi knielde neer en zei kort iets tegen de oude man. Hij knikte en wapperde iets sneller met zijn koeienstaart.

'Wat wil je weten?'

Zonder blikken of blozen gaf Simi haar vraag door. Dat verbaasde Leona. Masai stonden afwijzend tegenover seks voor het huwelijk en Leona wist dat haar zwangerschap een bedreiging kon zijn voor de relaties die ze hier had opgebouwd.

'Het is voor mijn boek,' benadrukte ze. Vervolgens vroeg ze Simi haar gedetailleerde vragen te vertalen over de plant, waar die te vinden was en hoeveel ervan nodig was. Moest het ingenomen worden of werd het op de plek ingebracht?

Later, toen de oude man naar zijn hut liep om thee te gaan drinken, keek Simi Leona fronsend aan. Leona vroeg zich af of het woede en verdriet was wat ze in Simi's ogen zag. En als dat zo was, waarom dan?

'Je had dit aan mij persoonlijk moeten vragen. Ik had je deze informatie kunnen geven. Nu is er een kans dat de anderen je geheim te weten komen.'

'Simi, het is niet voor mij,' fluisterde Leona, ineens van uitputting bijna in tranen. 'Het is voor mijn boek.'

Maar Simi trok een ernstig gezicht en fluisterde in haar oor: 'Heb je een baby... in je buik?'

Het voelde alsof haar vriendin haar een klap had gegeven. Ze keek naar Simi's slanke vingers die op haar arm rustten. Even keek ze Simi aan en toen sloeg ze haar ogen weer neer.